

[Hans Hedtoft.]

Hafstrøm på Søgaard, ikke havde modtaget meddelelse om ministerens beslutning, før den blev bekendtgjort gennem Pressens Radioavis i middagsudsendelsen lørdag den 14. februar. Ganske vist har den højtærede minister herom udsendt en erklæring til offentligheden af 24. februar, men denne ministerielle erklærings rigtighed er blevet draget i tvivl. I officerernes fællesorganisations blad „Vor Hær“'s seneste nummer oplyser man, at meddelelsen om, hvem der skulle have 12 måneders og hvem der skulle have 18 måneders tjenestetid, kom officererne i hænde lørdag eftermiddag, altså efter at ministeren havde ladet den publicere i radioen, lørdag eftermiddag, da den ene halvdel af mandskabet havde orlov og den anden halvdel havde fri. Da „Social-Demokraten“ havde bragt de samme oplysninger som „Vor Hær“, blev de højtideligt dementeret af ministeren. Ministeren sagde rent ud, at „Social-Demokraten“'s oplysninger var urigtige, og at det var klarlagt, at ministerens meddelelse var nået frem til mandskabet, forinden den blev offentliggjort. Jeg vil altså gerne have at vide: Er det officerernes blad eller ministeren, der her har ret?

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg vil indledningsvis takke den ærede ordfører for forespørgerne, hr. Hans Hedtoft, for hans ord om, at han ikke i denne sag vil være med til at gå kommunisternes ærinde, og jeg vil takke lige så varmt for erklæringen om, at den fælles udenrigs- og forsvarspolitik, som det ærede medlems parti og de to nuværende regeringspartier har ført, skulle der også være mulighed for fortsat at føre i fællesskab.

Jeg skal så på den baggrund, det ærede medlem har givet mig, komme med nogle bemærkninger om det, som det ærede medlem kaldte forhistorien og baggrunden for de problemer, som har optaget offentligheden i den sidste tid. Det vil desværre blive gentagelser på visse områder, fordi hele problemet om den forlængede tjenestetid og alle de dermed i forbindelse stående spørgsmål har været drøftet adskillige gange også i dette høje ting, men jeg tror, det vil være rigtigt, hvad også det ærede medlem hr. Hans Hedtoft opfordrede til, at give en saglig fremstilling af samtlige de faktorer, der har været bestemmende for denne sags

udvikling og behandling i løbet af det sidste års tid.

Den egentlige principbeslutning om overgang til en forlænget tjenestetid blev taget her i tinget i december 1951 på et tidspunkt, da man indenfor NATO forberedte en række henstillinger til de forskellige medlemmer af Atlantpagten.

Efter at den principielle tiltrædelse af tanken om en forlænget tjenestetid havde fundet sted, fik de danske myndigheder til behandling de mere udførlige, militært prægede henstillinger, hvoriblandt den om den forlængede tjenestetid på 18 måneder var en af de vigtigste. Disse henstillinger blev behandlet på ganske normal måde, og forinden det danske svar i begyndelsen af 1952 blev afgivet til Paris, blev det både behandlet og forelagt i det udenrigspolitiske nævn.

Skønt jeg ved en tidligere lejlighed har redegjort for alt dette, finder jeg det dog rigtigt for den kronologiske ordens skyld at minde om et par kendsgerninger i forbindelse med den danske besvarelse, hvorefter vi sagde ja til 18 måneders tjenestetid. Spørgsmålet om 18 måneders tjenestetid fra maj i år og den positive indstilling fra dansk side var ledsaget af 3 reelle forbehold, der kunne komme til at øve indflydelse på omfanget af og tempoet for den fulde indførelse af 18 måneders tjenestetid. Disse 3 forudsætninger, som jeg har nævnt en gang tidligere her i tinget, skal jeg gentage.

Det var for det første sikkerheden for, at vi kunne få våbenhjælp fra Amerika, de tilstrækkelige leverancer af våben og ammunition m. v. til de øgede styrker, således at det ikke skulle komme til at gå ud over den normale uddannelse indenfor værnene. For det andet udvidelse af våbenhjælpen fra USA, således at den også kom til at omfatte leverancer af byggeelementer til hurtig opførelse af den nødvendige kaserneplads til brug ved 18 måneders tjenestetid, og endelig spørgsmålet om fremskaffelsen af det nødvendige antal befalingsmænd og instruktører her i landet.

Alle disse spørgsmål og tre forbehold var meget betydningsfulde i forbindelse med den forlængede tjenestetid, og selve byggeproblemet var jo et spørgsmål, der i den forbindelse var af meget stor praktisk betydning. Med det allerede dengang påbegyndte eller projekterede kasernebyggeri, omfattende 4 regimentskaserne, sanering og udvidelse af ældre garnisoner og lejre og